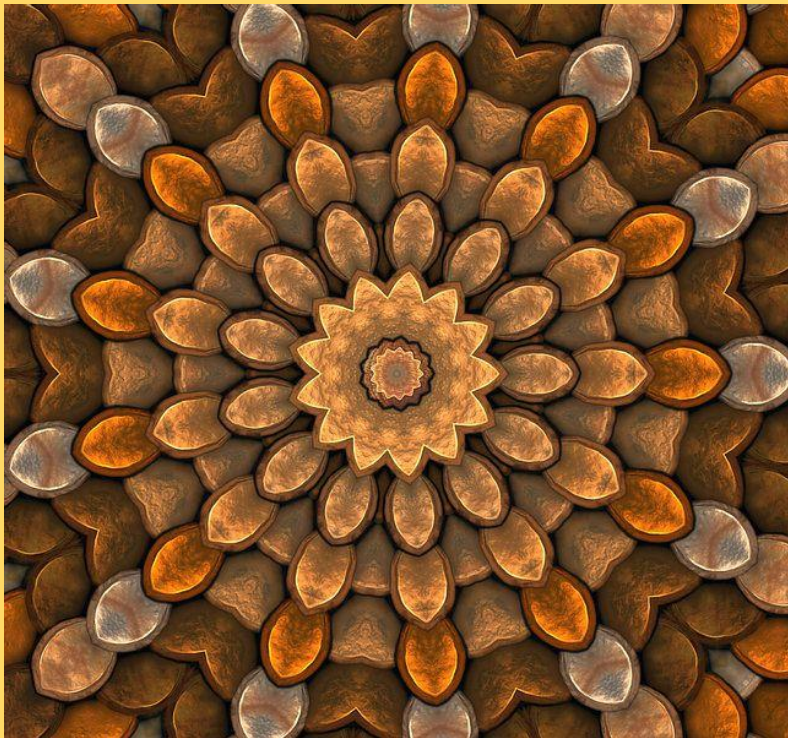

mijmering / caleidoscoop

Als kind vond ik 'm al prachtig, de caleidoscoop. Ik heb moeten zoeken naar het woord, ik hoor het nooit meer in de betekenis

waarin ik het heb leren kennen: als een langwerpige kijkertje dat met een minimale draai van mijn hand betoverende werelden ontsloot. Ik had er een als kind. Ik weet niet of ik sneller tevreden was dan een kind van nu, maar ik kreeg er geen genoeg van. En nog niet.

Ik wil er wel een voor mijn kleinkindjes kopen, maar eerlijk gezegd, de razende snelheid waarmee die van vijf zijn eigen caleidoscoop maakt als hij race-spelletjes speelt op mijn tablet doet mij twijfelen aan de waardering die hij voor mijn liefste kinderspeelgoed zal kunnen opbrengen. Maar misschien vergis ik me, is ook hij gefascineerd door het wonder dat je zo maar zelf voor je eigen ogen kunt afspelen. Dat je steeds nieuwe patronen krijgt en andere kleurencombinaties en dat jij de enige bent die dat kunt zien. Anno nu zijn er caleidoscopische filmpjes op de computer. Prachtig zijn ze, zo uitgerend van belijning en zo helder van kleur dat ze pijn doen aan je ogen. Gisteravond speelde ik er een af op mijn tv. Het filmpje van een kwartier was ter he(a)ling ende vermaeck. Er zat een horizontaal muziekje onder dat me in hogere sferen moest brengen, waardoor ik mindful en rustig zou worden. Maar eerlijk gezegd, het was zo gelikt dat het me niet kon boeien. Ik miste het fysieke gevoel van het gekreukelde en door het gebruik smoezelige geworden karton, van de wat wiebelige draaikoker, van de knullige stukjes glas waarvan ik als kind ook wel zag dat ze niet perfect waren, maar die in het juiste licht gezien de wereld toch een stukje mooier maakten.

Ik probeerde laatst te racen op mijn tablet. Waar die van vijf met tweehonderdvijftig kilometer per uur de bocht nam en en passant nog wat concurrentie van de baan veegde, sukkelde ik met zeventig naar de finish. Alle hindernissen foutloos ontweken, dat wel, maar te laat binnen. 'Nul punten omalijn'.